

Frații lui Iosif

Frații lui Iosif

„Iosif, cum a văzut pe frații săi, i-a cunoscut... dar ei nu l-au recunoscut" (Geneza 42.7-8)

Mulțimi din multe națiuni au fost aduse de nevoie la picioarele lui Iosif, dar îndată ce acești zece bărbați se arată înaintea lui, iubirea vede că sunt frații lui. Iosif a văzut pe frații săi". Nu-i văzuse de douăzeci de ani, dar cu înțelegerea pe care dragostea o dă, repede vede în acești zece oameni nevoiași pe frații săi. Și iubirea „i-a cunoscut". Iosif a cunoscut pe frații săi, dar ei nu l-au recunoscut. Iubirea cunoștea istoria lor din trecut și nevoia prezentă care îi adusese la picioarele lui.

Iubirea i-a cunoscut, pentru că iubirea „și-a adus aminte". „Iosif adus aminte de visele pe care le avusese cu privire la ei" (versetul 9). Visele din trecut, mânia și disprețul cu care fusese primit de frați, tratamentul pe care i l-au dat, totul este amintit, dar «amintit de unul care îi iubea, pentru că îndată ce Iosif vorbește cu ei, s-a retras să plângă. Va veni timpul când toate sentimentele care pulsau puternic în Iosif se vor revărsa fără reținere și va plânge înaintea lor; dar până la venirea aceluia moment, el are altă lucrare de făcut. Iubirea va lucra să câștige inimile lor și să le aducă într-o stare de liniște perfectă în prezența aceluia împotriva căruia păcătuiseră atât de mult. Pentru a-și ajunge scopul, iubirea va găsi o cale pe care, în dreptate, orice pată a trecutului va putea fi ștearsă. Apoi, cu orice problemă deplin aranjată, nimic nu va rămâne să oprească revărsarea ei între Iosif și frații săi.

Este totuși o singură cale prin care inima poate fi adusă la o pace deplină în prezența aceluia care a fost nedreptățit. Toate trebuie aduse la lumină și mărturisite în întregime. Conștiința adormită trebuie trezită și păcatul mărturisit. Numai având conștiința curată, inima poate ajunge să fie liniștită. Conduc de iubire, Iosif va căuta el însuși să ajungă la conștiința lor.

„Iosif le-a zis: «Faceți lucrul acesta ca să trăiți. Eu mă tem de Dumnezeu" (versetul 18). Fusese un timp când Iosif era un tânăr slab și fără ajutor în mâinile fraților săi mai mari. Ce putea să facă un tânăr în fața puterii a zece bărbați? Și în acele zile îndepărtate, cu ușurință se putea folosi forța pentru ca oamenii să-și satisfacă inimile pline de ură și de gelozie.

S-au scurs douăzeci de ani; împrejurările s-au schimbat; Iosif este acum înălțat. Frații lui se pleacă până la pământ înaintea lui - zece bărbați nevoiași, fără ajutor. Ce puteau să facă zece străini în fața atotputernicului guvernator al Egiptului? Ziua umilirii trecuse, ziua puterii a sosit. Cum își va folosi Iosif puterea? Îi va condamna el pe frații lui la grea robie, tot astfel cum el suferise robia din cauza lor? Firea omenească s-ar fi grăbit să se răzbune, dreptatea ar fi pledat pentru acest lucru.

De altă parte, firea ar fi putut da sugestia unei purtări cu totul dierite; n-ar putea Iosif să acționeze cu generozitate și să uite cu totul păcatul fraților săi, așa cum Esau, omul firesc, trecuse cu vederea greșeala fratelui său, cu ani în urmă?

Firea poate vorbi deseori într-un mod ușuratic, ca să dea uitării trecutul și să se înalțe pe sine printr-o arătare a generozității. Cu toate acestea, Iosif va alege o altă cale. Purtarea care pare de recomandat în ochii omului firesc nu are nici o valoare pentru un om care se teme de Dumnezeu.

Acesta a fost secretul vieții lui Iosif. Din tinerețe până la bătrânețe a fost guvernat nu de ceea ce impunea firea, ci de teama sfântă de Dumnezeu. Astfel, în prezența fraților săi, el spune: „Eu mă tem de Dumnezeu". Acesta este izvorul secret al faptelor lui. Gândurile lui, cuvintele lui, căile lui erau guvernate de teama de Dumnezeu. Firea îl lasă pe Dumnezeu afară și se gândește numai la propria răzbunare, propria mulțumire sau propria înălțare. Credința se gândește la Dumnezeu și la ce este plăcut și datorat lui Dumnezeu, Iosif căuta slujească lui Dumnezeu cu respect și cu teamă evlavioasă" (Evrei 11.28).

„Întristarea potrivit lui Dumnezeu lucrează pocăința spre mântuire, neregretată" (2 Corinteni 7.10).

Împrejurările s-au schimbat, dar în principiu istoria de pe câmpiile Dotanului ajunge să se repete în țara Egiptului. Îl vor abandona acești zece bărbați încă o dată pe fratele lor și vor inventa vreo întâmplare ca să-l înșele pe tatăl lor? S-a lucrat o adevărată pocăință în inimile acestor bărbați? Aceasta este marea întrebare.

Din nou nevoia lor îi aduce în Egipt. Înainte de a pleca, își fac planurile cum să-l îmbuneze pe guvernatorul Egiptului și să asigure viața lui Benjamin. Iuda se face garant pentru Benjamin și darul este aranjat pentru a fi adus guvernatorului.

Frații lucrează potrivit planului tatălui lor numai ca să vadă că acesta era cu totul inutil. Iau darul, banii de două ori mai mult și pe Benjamin și se duc să coboare în Egipt și se arată înaintea lui Iosif. Iosif le vorbește cu bunătate, tânjește de dor să rămână cu fratele lui mai mic, plânge în iubirea lui în taină, dar își reține iubirea, pentru că timpul ei ca să se arate încă nu venise.

Benjamin stă în locul care fusese altădată al lui Iosif - fiul cel mai tânăr și preaiubitul tatălui. Cei zece frați sunt liberi ca mai înainte să se întoarcă în pace acasă. Ce vor face? Se vor purta ca pe câmpiile Dotanului? Ei nu mai încearcă să se îndreptățească în ce privește prezentul, nici să se clarifice cu privire la trecut. Ei sunt păcătoși convinși, așa cum îi vede Dumnezeu, și se supun în totul lui Iosif.

Iuda vine în față în numele fraților săi și dovedește realitatea cuvintelor lor prin ceea ce este gata să facă. El spune: „Îngăduie dar robului tău să rămână în locul băiatului, ca rob al domnului meu, iar băiatul să se suie înapoi cu frații săi" (Geneza 44.33). Iubirea care pledează și se arată în toată apărarea, mișcătoare a lui Iuda dovedește cât de adânc lucrase pocăința în sufletele lor.

„Ei au zis atunci unul către altul: «Suntem într-adevăr vinovați față de fratele nostru; căci am văzut neliniștea sufletului lui când ne ruga și nu l-am ascultat»" (Geneza 42.21).

Frații lui Iosif trebuia să învețe că toată binecuvântarea lor depindea de omul despre care au spus: „unul nu este” (versetul 13). Spuneau ca și cum ar fi fost așa: «Noi nu l-am văzut de douăzeci de ani; el a dispărut cu totul din viețile noastre, încât, în ce ne privește, el nu este». Se condamnau pe ei înșiși cu propriile lor buze. Pretindeau că erau oameni cumsecade și în același timp spuneau: „unul nu este”, știind foarte bine că, dacă Iosif ar fi trecut dincolo de această existență, aceasta se datora în întregime propriei lor răutăți. Ei stau cu inimile nepocăite în prezența celui pe care îl vânduseră și totuși apărându-se că sunt oameni onorabili.

Iosif face acum cel dintâi pas ca să-i convingă de păcatul lor, punându-i sub pază. Teamă de a-și pierde viețile i-a adus în Egipt și, iată, și-au pierdut libertatea. Trei zile sunt lăsați sub pază, ca să învețe într-o anumită măsură ce merita păcatul lor. Iosif fusese aruncat pe nedrept în închisoare, dar ei au fost aduși pe drept sub aceeași condamnare. Ca rezultat, conștiința începe să lucreze, pentru că ei spun: „Suntem în adevăr vinovați față de fratele nostru”.

Conștiința pune în legătură necazul lor prezent cu păcatul lor din trecut. Până acum șederea lor sub pază și-a făcut lucrarea. Ei spun nu numai: „Suntem în adevăr vinovați”, ci „suntem în adevăr vinovați față de fratele nostru”. I-am văzut durerea sufletului și ne-am împietrit inimile. El ne-a vorbit, dar noi ne-am astupat urechile la rugămințile lui. „De aceea vine peste noi necazul acesta”.

Dar toată această trezire a conștiinței, deși până acum bună, este numai între ei. Ea trebuia să ajungă în afară, înaintea lui Iosif, dacă era cazul să fie vreodată fericiți în prezența Lui.

clickbible.org